

сподарската кжща. Съ пребледнѣло, безкръвно лице, подпухналъ, съ зачервени очи, като да не бѣше спалъ, той вървѣше следъ Севастица, когато тя обикаляше изъ чифлика. Каточе си отмъщаваше нѣкому, суха, черна, съ пламнали зли очи, тя нареждаше кое ще остане, кое ще се занесе въ града, кое ще се продаде. По нейна заповѣдъ повикаха трима-четирма турци кърджалии, които прекупваха кокошки изъ селата. Тозчасъ взеха да ловятъ кокошкитѣ, затворени отъ по-рано въ курницитѣ — дигна се голѣмъ шумъ и крѣсъкъ. Прекупвачитѣ напълниха кафезитѣ, натоварени на дребничкитѣ имъ кончета. Севастица подигна очи и къмъ покрива, гдето бѣха гължбитѣ, каточе помисли и тѣхъ да продаде, но не каза нищо. До стълбитѣ, преди да си влѣзе, тя каза на Марина:

— Утре никакъвъ добитѣкъ нѣма да се изкарва навънъ. Всички волове и крави, всички коне и овцетѣ ще се закаратъ на пазаря въ града. А сега кажи на слугитѣ да дохождатъ единъ по единъ да си видятъ смѣтката и да имъ платя.

До вечеръта Севастица плати на всички слуги. Никой не можеше да се оплаче — всѣки, каквото имаше да взема, получи си го, взе дори нѣщо отгоре. Слугитѣ си получиха всичко, но все пакъ не бѣха весели, камъкъ тежеше всѣкому на сърдцето. Като се върна